

tor, som var regnskabsførende, og som havde alle disse Brevsamlingssteder under sig. Det har Finansudvalget ment, der ikke var Grund til, og det har da foreslaaet, at man skulde oprette en Postekspedition. Nu ere Postekspeditionerne ikke i Kurs, hverken under Postvæsenet eller i det hele, og der er i al sin Almindelighed — og jeg har forstaaet, at det ogsaa er billigt i hvert Fald af Finansudvalget og vistnok ogsaa af Rigsdagen — en Tendens til efterhaanden at faa Postekspeditioner omdannede enten til Brevsamlingssteder eller til Posthuse. Og jeg tror, at det er en rigtig Bevægelse. Sagen er den, at for Publikum er der ingen Forskel. For Publikum er et Brevsamlingssted nøjagtig lige saa godt som en Postekspedition. Det har noget at sige for den paagældende Mand, der skal bestyre Kontoret, idet en Postekspediteur faar noget mere i Indtægt end en Brevsamler, men Publikum kan faa nøjagtigt det samme udført ved et Jernbanebrevsamlingssted som ved en Jernbanepostekspedition. Det Beløb, som man har foreslaaet til Oprettelsen af den Jernbanepostekspedition, der skulde være i Brendrup, er temmelig sikkert heller ikke rigtigt. Man har, saa vidt jeg kan se, regnet efter det højeste, der — efter de Regler, som nu ere fastsatte, og som vistnok findes i Anmærkningerne til Finansloven for i Fjor eller i Forfjor — kan gives til en Postekspediteur. Fastsættelsen sker paa Grundlag af det Antal Postsager, der besørjes. Der er forskellige Ting, som desuden tages i Betragtning, men jeg skal ikke spille Tiden med at gaa mere i Detailler. Men vi vide jo ingenting om, hvor stort Arbejdet vil blive. Man har aabenbart villet fastsætte saa meget — 1,815 Kr. er det vist, man har sat —, at man var sikker paa, at det var nok. Men det kan ikke være Meningen, at den Mand, som maatte blive antagen af Privatbanen, straks skal have 1,815 Kr. uden Hensyn til, hvilken Størrelse det maatte vise sig, at Postekspeditionens Arbejde faar. Forslaget er et saadant, at man der kommer til at gaa imod de Regler for Lønninger til Postekspeditører, som Tinget og Finansudvalget selv have godkendt i tidligere Aar. Jeg forstaar ikke rigtig, hvorfor det skal være en Postekspedition, men endin,

jeg skal ikke modsætte mig, at den paagældende faar lidt mere for sit Arbejde. For Publikum har det ikke noget at sige. Navnlig hvad Spørgsmaalet om Brendrup angaar, kan der være Anledning til at forhandle nærmere mellem anden og tredje Behandling. Jeg har ikke noget imod, om man ogsaa skulde kunne forhandle om Ullerslev, men der er vel ikke nogen Sandsynlighed for, at det kan nytte at have noget Haab i saa Henseende.

Saa er der Spørgsmaalet om de 95 Postbude, som skulde rykke op til Overpostbude. Der mente den ærede Ordfører, at man maatte fastslaa et bestemt Forhold — det skulde være i Overensstemmelse med, hvad der gælder indenfor andre Etater — mellem Antallet af Overpostbude og Postbude, saaledes at en vis Del, $\frac{1}{8}$ eller $\frac{1}{6}$ eller 1 for hver 6, 7 eller 8, hvad man nu vilde bestemme, skulde være Overpostbude. Jeg tror ikke, det vilde være heldigt. Og det er ikke det, som er lagt til Grund for Forslaget om de 95 Overpostbude. Naar der nu er Tale om 95, er det, fordi man i Fjor sparede og ikke lod nogen rykke op. Men det, der var Tanken i Lønningsloven, og som jeg synes er meget korrekt, var, at alle, der have vigtigere Forretninger — de Forretninger, der hænge sammen med Pengebreve, Postopkrævninger o. s. v. —, skulde, om jeg saa maa sige, kunne honoreres derved, at de som Overpostbude kom ind i en højere, vistnok 5te, Lønningsklasse. Hvis vi kunne faa de 95 — og det haaber jeg paa, at vi kunne faa, der er jo ikke stillet noget Ændringsforslag —, ville vi være paa den rigtige Side eller rettere sagt, saa ville de, der have disse mere ansvarsfulde Hverv som Postbude, komme op i den højere Lønningsklasse, blive Overpostbude, og saa bliver der her efter ikke Tale om, at flere skulle rykke op end de, som skulle rykke op, fordi der har fundet Afgang Sted, hvorved en ny Mand faar en af de mere betroede Stillinger. At Anciennetethensynet her med Rette gør sig gældende, er en Selvfølge, men det sker ikke saaledes — og jeg forstaar, at der der var noget af en Misforstaaelse hos den ærede Ordfører —, at naar en Mand har været ansat som Postbud indtil en vis Alder, han da har Krav